

Deze 55-plussers hebben ieder zo hun eigen redenen om uit volle borst te zingen

Anita van de Donk

Iemand zal straks de finale winnen van het Ouderen Songfestival. Maar om winnen gaat het niet, zeggen de deelnemers die Marieke de Bra fotografeerde.

De 55-plussers die Marieke de Bra fotografeerde tijdens voorronden in verzorgingshuizen in Drachten en Amsterdam en een van de halve finales in theater Aan de Slinger in Houten, hebben allemaal zo hun eigen redenen om meedoen belangrijker te vinden en eindelijk, of nog steeds, uit volle borst te zingen.

Anita van de Donk (82) uit Amsterdam doet 'misschien al wel veertien jaar' mee aan het OSF. Deze editie zong ze *Tango d'amor* van Vicky Leandros, een van haar lievelingsliedjes. Ze haalde de halve finale niet.

'Ik kom uit een klein dorp, Deest, in Gelderland. Mooi hoor, maar ik had al vlug in de gaten dat ik daar niet wilde blijven. Op mijn 14de speelde ik mee in een theaterstuk van de lokale toneelgroep. De zaal zat vol. Yes, dacht ik, dit is het! 'Je hebt talent, jij moet naar de toneelschool', zei de regisseur. Hij ging wel even met mijn vader praten. Nou, niks ervan hoor. Zijn dochter moest gewoon trouwen en net als haar moeder het huishouden doen.

'Later heb ik toch twee heerlijke jaren gehad op de Show Academie in Den Haag. Daarna verhuisde ik naar Amsterdam. Dat leek mij dé stad. Ik ging op het terras van Hotel Americain zitten met het idee: ik ben wat, zien jullie dat dan niet? Niemand die het zag, natuurlijk. Uiteindelijke trouwde ik en kreeg ik een zoon, maar ik ben altijd blijven zingen. Ik kon er gewoon niet buiten.

'Pascal, mijn enige kind, stapte op zijn 24ste uit het leven. Sindsdien is zingen mijn therapie. Ik ga elke week naar begraafplaats Zorgvlied om even met hem te kletsen. Ik praat hardop, maar ik kijk wel altijd eerst of er geen mensen aan komen. 'Kind,' zeg ik dan, 'mama mist je. Maar de wereld is zo raar, Pascal, de mensen zijn raar, ik hoop dat jij ergens bent waar het goed en rustig is.'

'Het verdriet is er nog elke dag, maar ik stik er niet meer in. En als ik zing, vergeet ik even alles. Terwijl ik zit te wachten tot ik op moet, is Pascal er gewoon bij. Maar eenmaal op het podium voelt het voor een moment alsof er nooit iets is gebeurd.'

Gwen Bank (60) uit Amstelveen deed voor de derde keer mee aan het festival. Ze haalde nog nooit de halve finale. Deze keer zong ze *Open einde* van Rob de Nijs.

'Toen ik 17 was, deed ik mee aan een zangwedstrijd op de camping in Ommen. Ik zong *Mien zat in haar nachtjapon achter de rhododendron* van Tol Hansse. Daarna werd ik een beetje overmoedig en deed ik een stukje Elvis Presley. Ik had net de baard in de keel, mijn stem ging alle kanten op. Daarbij kwam nog dat ik toen ongeveer zo breed was als ik lang was. Ik ben vreselijk uitgelachen.

'Pas toen ik jaren later voor mijn werk werd afgekeurd, durfde ik weer te zingen. Omdat ik niet de hele dag thuis wilde zitten, sloot ik me aan bij een koor. Intussen zing ik in drie koren, in verzorgingstehuizen en in het hospice waar ik vrijwilligerswerk doe, negen van de tien keer het Amsterdamse repertoire. Dat was bij het songfestival dit jaar ook de feedback die ik kreeg: dat ik beter bij het Amsterdamse lied kan blijven, omdat dat me zo goed ligt.

'Deze editie droeg ik voor het eerst geen pruik. Ik ben een paar jaar terug in transitie gegaan en sindsdien ga ik als vrouw door het leven. Ik pakte mezelf bij de kladden: waarom zou je jezelf nog langer verstoppen? Dat heb je bijna dertig jaar gedaan. Nu je eindelijk zo ver bent, moet je doorzetten ook.

'Een belangrijk inzicht is geweest dat acceptatie uit jezelf moet komen. Zolang je vanbinnen bang bent voor het oordeel van anderen, zul je altijd het idee houden dat mensen naar je kijken. Het gaat er niet om wat die ander denkt, maar om wat ik zelf voel. En het voelt goed, zo zonder pruik.

'Mijn zelfvertrouwen groeit en groeit, ook door optredens zoals op het OSF. Ik heb zelfs een klein fanclubje, dat steeds vraagt of ik bepaalde liedjes kom zingen, zoals *De buurt* van Willy Alberti, of *De afgekeurde woning* van Johnny Jordaan. Het heeft bijna 43 jaar geduurd, maar ik durf nu eindelijk te zeggen: ik kom terug.'

Bill Monsour (67) uit Amsterdam zingt in de finale samen met Hans de Ruiter (70) een aangepaste versie van *I Know Him So Well* uit de musical *Chess*. Het is de zesde keer dat hij meedoet, dit jaar voor het eerst met een duet.

'Ik oefen uren en uren. Ik mag niet thuis zingen van mijn man, hij houdt er niet van, dus ik repeteer in de kelder van ons appartementencomplex. We hebben geprobeerd mijn kleine werkkamertje te isoleren, maar dat lukte niet. Ik sta dus in een gangetje beneden met een speaker, terwijl mensen hun fietsen uit de kelder halen. Soms blijven ze hangen en maken ze stiekem een video van me.

'Sinds kort volg ik zangles om mijn stemtechniek te ontwikkelen, zodat ik hoger kan zingen en me beter kan concentreren op de boodschap en interactie. Had ik dat maar veertig jaar eerder gedaan. Ik huil er bijna om, dat ik nu eindelijk nummers kan zingen zonder dat ik de toonhoogte moet aanpassen. Covid heeft ook een verschil gemaakt. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit een heel jaar niet ziek ben geweest. Elk jaar werd ik verkouden in de periode van het OSF. Dit jaar voor het eerst niet.

'Het lied dat Hans en ik zingen gaat over een liefde tussen twee mensen die verschillend zijn en uiteindelijk het besluit nemen om uit elkaar te gaan. Wij hebben als twee mannen gedacht: laten we elkaar toezingen, dus *'I know you so well'*, in plaats van *'I know him so well'*.

'Ik ben geen activist, maar ik vind het aanmoedigend om daar te staan als homoman met een liedje dat niet vaak wordt gezongen door een man, over een man. Uiteindelijk maakt het natuurlijk niet uit of het gaat over de relatie van een man met een man, een vrouw met een vrouw, of welke combinatie dan ook; de situatie tussen deze twee mensen, de kwestie vrijheid en fantasie versus zekerheid, die is universeel.

'Het feit dat er bij het OSF een wedstrijdelement is, vind ik eigenlijk niet leuk. Je wordt *uitgenodigd* voor de halve finale en de finale, niet doorgelaten, zo noem ik het altijd. De voldoening zit er voor mij in dat ik in een mooi pak mag zingen met een geweldig orkest, verlichting en een publiek dat iets voelt, denkt, meemaakt, zich iets herinnert.'

Sjirk de Vries (67) uit Akkrum zong *Lust for Life* van Iggy Pop. Het was de derde keer dat hij deelnam. Hij ging net als de jaren ervoor niet door naar een halve finale.

'De meeste deelnemers aan het Ouderen Songfestival zingen Franse chansons of Nederlandstalige liedjes. Daar heb ik niet veel mee. Ik ben meer van het hupsakee, rampetampen, een beetje show erbij. De eerste keer deed ik een nummer van AC/DC, nu Iggy Pop.

'Ik had niet veel geoefend dit jaar. Zingen onder de douche doe ik ook niet. Ik neem wel altijd mijn telefoon mee naar de badkamer. YouTube aan,

hardrock, metal. Ik ben niet zo scherp met teksten. Ik meende dat ik de tekst van *Lust for life* wel redelijk uit het hoofd kende, maar ergens op de helft van mijn optreden kon ik er godverdomme niet meer op komen!

'Daar baalde ik wel even van. Zingen voor een publiek maakt me toch wat zenuwachtig. Misschien heeft het ook te maken met dol enthousiasme. Daar doe je niks aan, al moet ik de volgende keer misschien toch een spiekbriefje meenemen. Dan wordt het Rammstein, dat heb ik al in de kop.'

Eline Wildeman (75) woont vanwege haar dementie op de gesloten afdeling van een verpleeghuis in Amsterdam. Ze zong *Het slavenkoor* van Giuseppe Verdi uit de opera *Nabucco* en haalde er de halve finale mee.

Begeleider Marga Venser: 'Een van de voorrondes van het Ouderen Songfestival werd bij ons in het verpleeghuis gehouden. Een paar dagen van tevoren kwam een collega op het idee om mevrouw Wildeman als verrassing op te geven. Als we hier een activiteit hebben met muziek, is zij altijd degene die het meest en het hardst meezingt.'

Eline Wildeman: 'Ik vond het geweldig dat ze me hadden uitgekozen. Op school in Suriname zongen we veel in de klas en werd ik vaak naar voren gehaald. Ik ken nog alle christelijke schoolliedjes. In Nederland ben ik opera gaan zingen, bij Het Rotterdams Operakoor. Dat was een idee van mijn dochter. Ik heb nog opgetreden met Henk Poort. *Het slavenkoor* was het eerste operaliedje dat ik leerde. De tekst zit goed in mijn hoofd.'

Venser: 'Ze is een echte sopraan, en niet verlegen. Mevrouw Wildeman geniet er enorm van om op het podium te staan. Dan zien we haar helemaal opbloeien.'

Wildeman: 'Ik zing de hele dag. Ik word er blij van.'